

Abu Dharrs antog islam

Berättelsen om [Abū Dharrs](#) islam – må Allah vara nöjd med honom

Al-Bayhaqi återgav från al-Hakim med sin kedja från Abū Dharr att han sade:

”Jag var en fjärdedel av islam. Tre personer hade antagit islam före mig, och jag var den fjärde. Jag kom till Allahs Sändebud ﷺ och sade: 'Frid vare över dig, Allahs Sändebud! Jag vittnar att det inte finns någon gud utom Allah och att Muhammad är Allahs Sändebud.' Jag såg glädjen i Allahs Sändebuds ﷺ ansikte.”

Detta är en kort sammanfattad återgivning.

Al-Bukhari återgav från Ibn ‘Abbas att han sade:

”När Abū Dharr nåddes av nyheten om Allahs Sändebuds ﷺ sändning sade han till sin bror: 'Rid till denna dal och ta reda på vad jag behöver veta om denne man som påstår att han är en profet och att nyheter kommer till honom från himlen. Lyssna till hans ord och kom sedan tillbaka till mig.'

Hans bror gav sig av tills han kom till honom och hörde av hans ord. Sedan återvände han till Abū Dharr och sade:

'Jag såg honom uppmana till ädla karaktärer och ord som inte är poesi.'

Abū Dharr sade: **'Du gav mig inte det jag ville.'**

Han tog med sig proviant och en vattensäck och begav sig till Mekka. Han kom till moskén och sökte efter Allahs Sändebud ﷺ men kände honom inte, och han ogillade att fråga om honom.

När natten kom och en del av den hade gått såg 'Ali honom och förstod att han var en främling. När han såg honom följde han honom, och ingen av dem frågade den andre om något tills morgonen kom.

Sedan tog Abū Dharr sin vattensäck och proviant till moskén och stannade där hela dagen utan att se Profeten ﷺ. När kvällen kom återvände han till sin sovplats. 'Ali gick förbi honom och sade:

"Är det inte dags för mannen att känna till sin plats?"

Han tog med honom hem, och ingen av dem frågade den andre om något.

När den tredje dagen kom, återvände 'Ali på samma sätt och tog med honom hem. Han sade:

"Vill du inte berätta för mig vad som fört dig hit?"

Han sade:

"Om du ger mig ett löfte och en pakt att du vägleder mig, så gör jag det."

'Ali gjorde så, och då berättade han för honom. 'Ali sade:

"Det är sanningen, och han är Allahs Sändebud ﷺ. När morgonen kommer, följ mig. Om jag ser något som jag fruktar för dig, kommer jag att ställa mig som om jag utträttar behov. Om jag går vidare, följ mig tills du går in där jag går in."

Han gjorde så. Han följde honom tätt tills han kom in till Profeten ﷺ, och han gick in tillsammans med honom. Han hörde hans ord och antog islam på plats. Profeten ﷺ sade till honom:

”Återvänd till ditt folk och berätta för dem, tills mitt bud når dig.”

Han sade:

”Vid honom i vars hand min själ är – jag ska ropa ut det mitt ibland dem!”

Han gick ut tills han kom till moskén och ropade med hög röst:

”Jag vittnar att det inte finns någon gud utom Allah och att Muhammad är Allahs Sändebud!”

Folket reste sig och slog honom tills de kastade honom till marken.

Al-‘Abbas kom och kastade sig över honom och sade:

”Ve er! Vet ni inte att han är från Ghifar, och att er handelsväg till al-Sham går genom dem?”

Då räddade han honom från dem.

Nästa dag återvände han och gjorde samma sak. De slog honom och rusade mot honom, och al-‘Abbas kastade sig över honom.

Detta är al-Bukharis ordalydelse.

Hans islam återges mer utförligt i *Sahih Muslim* och andra. Ahmad återgav från ‘Abd Allah ibn al-Samit, som sade att Abū Dharr sade:

”Vi lämnade vårt folk Ghifar – och de brukade anse den heliga månaden tillåten – jag, min bror Anis och vår mor. Vi begav oss tills vi slog läger hos en morbror till oss som hade rikedom och status. Han hedrade oss och behandlade oss väl.

Men hans folk avundades oss och sade till honom:

’När du lämnar din familj går Anis till dem.’

Vår morbror kom och berättade för oss vad som sagts. Jag sade till honom:

’Det goda du gjort tidigare har du grumlat, och vi kommer inte att stanna hos dig längre.’

Vi samlade ihop vår lilla hjord och tog den med oss. Vår morbror täckte sig med sin mantel och började gråta.

Vi fortsatte tills vi slog läger nära Mekka. Anis tävlade med en man om vår

hjord och om en likadan. De gick till en spåman, och spåmannen gav segern till Anis. Han kom tillbaka till oss med vår hjord och en likadan.”

Jag hade, min brorson, **bett i tre år innan jag mötte Allahs Sändebud** ﷺ.

Han sade: ”Till vem?” Jag sade: ”Till Allah.” Han sade: ”Och vart vände du dig?” Jag sade: ”Dit Allah vände mig.” Han sade: ”Och jag bad på kvällen, och när det var i slutet av natten föll jag ned som om jag vore ett täcke, tills solen steg över mig.”

Anis sade: ”Jag har ett ärende i Mekka, så ta hand om allt tills jag kommer tillbaka.” Han gav sig av och dröjde, sedan kom han tillbaka. Jag sade: ”Vad höll dig borta?” Han sade: ”Jag mötte en man som påstår att Allah den Upphöjde har sänt honom med samma religion som du följer.”

Jag sade: ”Vad säger människorna om honom?” Han sade: ”De säger att han är en poet, en trollkarl och en spåman.” Och Anis var själv poet.

Han sade: ”Jag har hört spåmäns ord, och han säger inte som de. Jag har prövat hans ord mot alla former av poesi, och vid Allah – ingen människas tunga kan få det att passa in i någon av dem. Vid Allah – han är sannerligen sanningsenlig, och de är lögnare.”

Jag sade: ”Kan du ta hand om allt så att jag kan gå och se?” Han sade: ”Ja. Men var försiktig med folket i Mekka, för de har blivit fientliga mot honom och visar honom hårdhet.”

Jag gav mig av tills jag kom till Mekka. Jag närmade mig en man av dem och sade: ”Var är den man som ni kallar ’den avfällige’?” Han pekade på mig och sade: ”Där är den avfällige!” Då kastade folket i dalen sig över mig med varje sten och benbit tills jag föll medvetslös. När jag återfick medvetandet var jag som en röd stenstod.

Jag gick till Zamzam, drack av dess vatten och tvättade bort blodet från mig. Sedan gick jag in mellan Ka’ba och dess täcken och stannade där, min brorson, **trettio dagar och nätter**, och jag hade ingen mat annat än Zamzams vatten. Jag blev så fet att bukveckan sprack, och jag kände ingen hunger i min lever.

Han sade:

”En natt då Mekkas folk var ute i klart månljus, slog Allah dövhet över öronen på Mekkas invånare, så att ingen gjorde tawaf runt huset utom två

kvinnor. De kom till mig medan de åkallade Isaf och Na'ila.

Jag sade: *'Låt den ena av dem gifta sig med den andra!'* Det hindrade dem inte.

De kom tillbaka till mig, och jag sade: *'De är som trästockar.'* Men jag använde inga obscena ord.

De gick iväg ylande och sade: *'Om ändå någon av våra män vore här!'*

Då mötte dem Allahs Sändebud ﷺ och Abū Bakr när de kom ned från berget. Han sade:

'Vad är det med er?'

De sade: *'Den avfällige är mellan Ka'ba och dess täcken.'* Han sade: **'Vad sade han till er?'** De sade: *'Han sade ett ord som fyller munnen!'*

Profeten ﷺ och hans följeslagare kom till mig, rörde vid den svarta stenen och gjorde tawaf runt huset, sedan bad de.

Jag gick till honom och var den första som hälsade honom med islams hälsning. Han sade:

'Frid och Allahs barmhärtighet vare över dig. Vem är du?'

Jag sade: *'Från Ghifar.'* Han sträckte ut sin hand och lade den på sin panna. Jag sade i mig själv: *'Han ogillade att jag tillhör Ghifar.'*

Jag ville ta hans hand, men hans följeslagare hindrade mig – han kände honom bättre än jag.

Han sade:

'När kom du hit?'

Jag sade: *'Jag har varit här i trettio dagar och nätter.'* Han sade:

'Vem gav dig mat?'

Jag sade: *'Jag hade inget annat än Zamzams vatten. Jag blev så fet att bukvecken sprack, och jag kände ingen hunger i min lever.'*

Allahs Sändebud ﷺ sade:

'Det är välsignat. Det är mat som mättar.'

Abū Bakr sade: *'Tillåt mig, Allahs Sändebud, att stå för hans mat i natt.'*
Han gav tillåtelse.

Profeten ﷺ gick, Abū Bakr gick, och jag gick med dem tills Abū Bakr öppnade en dörr och började ge oss russin från Ṭa'if. Det var den första maten jag åt där.

Jag stannade där en tid. Sedan sade Allahs Sändebud ﷺ:

'Jag har blivit sänd till ett land med dadelpalmer. Jag tror inte att det är något annat än Yathrib. Vill du gå till ditt folk och förmedla mitt budskap till dem? Kanske låter Allah dem få nytta av dig och ger dig belöning genom dem.'

Jag gav mig av tills jag kom till min bror Anis. Han sade: *'Vad gjorde du?'*
Jag sade: *'Jag antog islam och trodde.'* Han sade: *'Jag har ingen önskan att vara på en annan religion än din. Jag har antagit islam och trott.'*

Vi gick till vår mor. Hon sade: *'Jag har ingen önskan att vara på en annan religion än er. Jag har antagit islam och trott.'*

Vi begav oss tills vi kom till vårt folk Ghifar. En del av dem antog islam innan Allahs Sändebud ﷺ kom till Medina. Deras böneledare var Khifaf ibn Ima' ibn Rahda, som var deras ledare den dagen. Resten sade: *'När Allahs Sändebud ﷺ kommer till Medina, antar vi islam.'* När Allahs Sändebud ﷺ kom till Medina antog resten islam.

Stammen Aslam kom och sade:

'O Allahs Sändebud! Våra bröder - vi vill anta islam på det som de antog islam på.'

Så de antog islam. Allahs Sändebud ﷺ sade:

'Ghifar - må Allah förlåta henne. Aslam - må Allah ge henne fred.'

Muslim återgav en liknande version. Han återgav också berättelsen om hans islam på ett annat sätt, med märkliga tillägg. Och Allah vet bäst.

Berättelsen om Salman al-Farisis islam har redan nämnts i *Boken om*

glädjebuden om hans sändning ﷺ.